

Ela Peroci: Poslanica otrokom sveta, 2. april 1970

Kaj pomeni knjiga komu izmed vas, otroci, ne vem.

Morda vam pomeni majhno srečo, morda vam pomeni razvedrilo, ali pa spomin na tistega, ki vam jo je podaril. Morda vam pomeni knjiga toliko kot prijeten pogovor s pisateljem, ki je knjigo napisal. To je veliko in to bi si pisatelj želel. Ali pa se zatečete h knjigi, kadar vam je hudo in bi potrebovali malo tolažbe; torej vam pomeni knjiga dobro besedo. Morda je komu pomenila knjiga vzpodbudo, da bi v življenju kaj velikega storil. Spet drugemu pomeni knjiga toliko kot čarobna skrinjica. V njej oživijo in zazvonijo čudovite zgodbe in nenavadne osebe iz še nepoznanih svetov, samo prebrati jo je treba.

Rekli so tudi, da je knjiga majhno okno v svet in v človekovo življenje, pa si nisem pri tem ničesar predstavljala. Prej sem morala srečati deklico Heleno, da sem to okno v svet zagledala. Naj vam povem.

Zdaj pozam Heleno že dolgo. Včasih jo obiščem. Z njo se lahko pogovarjam kot z dobrim prijateljem.

Pred leti je zbolela in ostati je morala v postelji. Mesece in mesece in več kot leto in dan se je vlekla njena bolezen. Doma so skrbeli zanjo, kolikor so mogli, vendar so morali, kot prej, hoditi tudi na delo. Helena je ostajala po ves dan sama doma. Ko so se proti večeru njeni domači vrnili, jim je rekla: »Povejte mi kaj, da ne bom tako sama.«

Pa ji je brat prinesel knjigo iz knjižnice, da bi ji med branjem hitreje minil čas, ko bodo šli spet od doma. Nič lepšega ji ni mogel prinesiti.

Helena je brala in med branjem pozabila, da je sama. Proti večeru je komaj čakala, da se njeni domači vrnejo z dela. Morala jim je povedati, kaj vse je v knjigi prebrala. Povečerali so in jo poslušali. To je bil prvi res srečen večer ob Helenini postelji, odkar je zbolela.

Brat ji je potem prinašal iz knjižnice knjigo za knjigo in večer za večerom so jo poslušali, kaj je v knjigah prebrala. Saj sami niso utegnili brati, vsaj mislili so tako. Pripovedovala jim je zgodbe iz davnih časov in iz današnjih dni, pripovedovala jim je o najrazličnejših deželah sveta, kakor da je sama tam hodila, pripovedovala jim je o sreči in o blaginji po svetu in o vojnah in o lakoti. Pripovedovala jim je o znamenitih ljudeh, o velikih slikarjih in glasbenikih, kakor jih je spoznala iz knjig. Pripovedovala jim je o otrocih, ki si želijo iger in pesmi in ljubezni. Včasih jim je prebrala tudi kakšno pesem.

Prišli so še sosedovi, odrasli in otroci, in Helena jim je vsem skupaj odpirala okno v svet.

Še vedno se radi oglašajo pri njej.

Ob mednarodnem dnevu mladinske knjige želim, da bi vsem otrokom sveta odpirale okna in okenca v svet in človeško življenje najlepše knjige in da bi prav te knjige speljale tudi poti od človeka do človeka, mu prinesle srečo in mir, iz dežele v deželo, po vsem svetu.